

LDO I - úkoly pro distanční výuku 19. 10. 2020

Přátelé, uvědomuji si moc dobře, že máte spoustu práce do školy, ale budu rád, pokud si najdete čas a řeknete mi, co si myslíte o Bramborákové pohádce (viz níže)

V následujících dnech byste měli dostat přihlašovací údaje do prostředí TEAMS, ve kterém budeme nadále komunikovat, nepustí-li nás zpět do školy / divadla. Domluvíme se pak, že bychom se scházeli v pondělí alespoň přes počítač.

Moc Vás zdravím a přeji především pevném zdraví.

Váš Přemek

- Pracujte na textech KRÁLE ZVÍŘAT (níže) a ADAMA
- V příloze posílám k přečtení text „BRAMBORÁKOVÁ POHÁDKA“ (níže) - pročtěte to a řekněte mi, jestli by se vám do toho chtělo - myslím, že by se to dalo pěkně ztvárnit, jsou k tomu pěkné písničky

KRÁL ZVÍŘAT

Účinkují: Ž: žába, K: kočka, P: prase, M: moucha, H: had, Os: osel, L: liška, O: opice, kapr, S: straka

(u rybníka se objeví opice, za chvíli přilétá straka)

- S: Tak už jste to, paní opice, slyšela?
O: A co, paní strako?
S: Lev se nepohodnul se slonem!
O: Neříkejte! A jak to dopadlo?
S: Jak to asi mohlo dopadnout!
O: Lev ho sežral?
S: Ale kdepak!
O: Tak slon sežral lva?
S: Ale ne! Copak sloni žerou lvy? Zvalchoval ho tak, že sotva chodí.
O: Ten slon?
S: Lev!
O: No jo, no jo. Já jsem vždycky říkala, že mít lva jako krále zvířat nebyla dobrá volba.
S: Problém je v tom, že jsme si ho zvolili proto, že je nejsilnější. A teď dostane takovej nářez.
(přiskáče žába, která tajně poslouchala)
Ž: No tak zvolíme za krále slona.
S: Poslouchat cizí hovory je neslušné, žábo.
Ž: Kdybyste tu neřvala jak na lesy, nic bych neslyšela.
O: Zvolit slona králem? A jste si jistá, že by jím chtěl být?
S: Slon o něčem takovým nechce ani slyšet. Já si hlavně myslím, že králem zvířat by neměl být ten nejsilnější. Síla není všechno.
O: To je pravda.
S: Měl by to být někdo s rozhledem, kdo není přizemní a vidí svět z vyšší perspektivy.
Ž: No snad ne vy!
S: A proč ne? Zním kus světa, vím, kde se co šustne...
Ž: To jo. Na drby jste přebornice.
S: Ch! Mám vybrané způsoby a umím ocenit krásné věci.
Ž: Straky kradou!
S: Pomluvy! Trapné pomluvy, které o nás šíří žáby!
O: Ale no tak klid. Přece se tu nebudeme hádat. Souhlasím s tím, že změna krále zvířat je nezbytná. Já jsem přesvědčena, že v čele zvířat by měl stát někdo na vysokém stupni vývoje.
Ž: Tím, jak předpokládám, myslíte sebe, že?
O: Znáte snad někoho jiného s tak vyspělým mozkiem?
Ž: Já hlavně znám někoho, kdo se akorát umí po někom opičit a je ostatním jen pro smích.
O: Koho tím myslíte?
Ž: Při vašem vyspělém mozku byste na to měla přijít sama.
O: Víte vy vůbec, že ze mě pochází člověk?
S: Tak tím bych se moc nechlubila.
O: Co pochází z vás?
Ž: Z žáby se náhodou může stát krásná princezna, víte! Když nás políbí nějaký princ.
O: Princ jo? To by musel bejt úplně padlej na hlavu!
(přichází had)
H: Co to tady ssslyšším za sssilné hlasssy!
S: Ale nic, jen se tu bavíme o budoucím králi zvířat.
H: Ano, dosslechl jsssem ssse. Nebylo to právě od vásss?
Ž: Tak vidíte, že jste drbna!
S: A co jste vy? Ukvákaná ani ryba ani rak.
Ž: Já jsem náhodou obojživelník. Zním život pod vodou i na souši. Kdo z vás se mi může kvakvalitativně rovnat? To je ta nejlepší kvakvalifikace na kvále, chci říct na krále.
O: To až se naučíš létat! Zatím si jen moc vyskakuješ.
S: Bodejt'. Kdo se v ní má vyznat. Nejdřív pulec, pak najednou žába. Krásná přetvářka!
(přiletí moucha a sedne si na opici)
O: Uleť, nebo tě plácnu. Ještě tys tu chyběla.
(moucha odletí, objeví se kapr, pohybuje rty, ale nic není slyšet)

S: Á, podívejme, kapr. Nevíte někdo, co říká?
Ž: Samozřejmě že vím. Říká, že by to vzal. (směje se)
O: Jo? A co nám může nabídnout?
(kapr zase pohybuje ústy)
Co povídal?
Ž: Prej nabízí svou rozvážnost.
O: A to je všechno?
Ž: Taky říká, že podvodní říše je největší na světě, a tak by měl vládnout někdo z ní.
S: V podvodní říši žijí jen podvodníci!
(kapr opět „mluví“)
O: Co říkal?
Ž: To se nedá publikovat.
S: Zeptej se ho, co bude dělat na Vánoce, cha cha cha!
(kapr „odplouvá“)
O: No prosím, kapr utíká.
Ž: Ale neutíká, musí zpátky do vody, aby nelel.
(objeví se had)
H: Nechci zasssahovat do vašeho sssporu, ale já bych věděl o ssskvělém kandidátovi.
Ž: Jo? A můžu si tipnout?
H: Jassssně.
Ž: Vy, co?
H: Sssprávně!
O: Tak to nikdy! Hadi jsou jedovatý a úkladný a lstivý!
S: Ano! A kromě toho jsou slizký!
H: Co to melete? Jessstli je tady někdo sssslizkej, tak je to tadyhle žába!
Ž: No a co! A vy jste zase nemrava, protože se pořád svlíkáte!
(přichází osel)
Os: Ale copak, copak? Nač ta hádka. Jestli se nemůžete dohodnout, můžu vám poradit.
S: No to přišel ten pravej!
H: Sssssnad taky nechcete dělat krále zvířat?
Os: A proč by ne? Klidně jím můžu být já, tedy i já.
Ž: Nemůžete, protože jste osel. Nejhloupější zvíře na světě.
Os: No dovolte! Žábám bych mohl rozum rozdávat a ještě by mi dost zbylo.
S: Nezapomeňte, že král zvířat by měl taky reprezentovat.
Os: No a, no a? Postavu mám pěknou.
(přichází kočka)
K: No to se nenechte vysmát. Na reprezentaci nenajdete elegantnější zvíře, než jsem já.
O: Vy? Dovolte, abych se srdečně zasmála! Vy můžete tak dělat autobus blechám,
ale ne krále!
K: Zopakujte to ještě jednou!
O: A navíc je evidentně hluchá.
K: Já že mám blechy? To jediné že by na mě skočily tady z opice!
O: Mě může urazit jedině inteligent!
K: Cože?
O: Dejte si propláchnout uši a nechte se odblesit. Pak se s vámi budu bavit.
K: No tohle!
(skočí po opici a začnou se prát, opice vřeští a kočka mňouká a prská, ostatní zvířata to škodolibě komentují, přichází prase)
P: Tak dost! Co to má znamenat?
K: Opice si začala!
O: Nene. To kočka se tady na nás vytahovala.
P: No tak klid! Nechte toho! Chováte se jak zvířata! Chtělo jsem říct jak lidi.
Taky jsem se doslechlo, co se stalo se mezi lvem a slonem.
H: Á, další ssskromnej kandidát!
P: To určitě! Já nejsem padlé na hlavu. Už slyším, jak všichni říkají: No jo, prase, je špinavé,
smrdí a to chce bejt králem. Kdepak. Já jsem přišlo navrhnout, jak zvolit toho opravdu
nejlepšího z nás.
S: No to by mě strašně zajímalo jak.
P: Jak? Nejdříve se musíme dohodnout, jaké vlastnosti by měl budoucí král mít.
Ž: Musí umět dobře skákat!
(předvádí)
H: Nebudte směšná!
S: Měl by umět lítat!

(předvádí)

O: Lepší vtip jsem dlouho neslyšela.
(objeví se kapr a „mluví“)

P: Co říkal?

Ž: Že by král měl umět plavat pod vodou. To není špatný nápad.

Os: Ani náhodou!

P: No tak. Nehádejte se. A zkuste přemýšlet. Ten, kdo nám chce vládnout, by měl být hlavně chytrý. A proto navrhuji (pokyne do zákulisí) tady lišku.
(přichází liška)

H: Tak to jediné přesss mou mrtvolu!

S: Liška že je chytrá? Ta je akorát vychytralá!

L: Podívej se na sebe, ty zlodějko!

Os: Správně! Liška jen kouká, kde by koho ošulila! Takhle chytřej by uměl bejt každěj!

L: Osel mi chce dávat rozumy? No to je k popukání.

O: A nosí klíšřata!

Ž: Jo, a taky má vzteklinu!

L: Co jste to řekla, vy...vy zelená příšero! (vztekle) Já že mám vzteklinu!

K: Jasně že má! A navíc nosí naprosto nevkusnej zrzavej kožich!

L: Cože? Pořád lepší než ten váš vypelichanej!
(připlave kapr a "mluví")

S: Co to říká?

Ž: Že...chacha, že...hahaha...že liška plave asi jako cihla!

L: To není vůbec žádná pravda!
(přiletí moucha a sedne na lišku)

M: To je zzzzábava! Zzzvířata zzztratila zzzdravý rozzzzum!

L: Kšá, uleť, než tě plácnu!

P: No tak už dost! Přestaňte! Takhle se nikam nedostaneme! Sednout!

H: Já ssssi myssslím, že bychom měli najít zzzpůsob jak zjistit, kdo z násss je opravdu vzdělaný, aby mohl moudře vládnout ossstatním.

O: Moje řeč. Já inteligenci prosazuju od samýho začátku.

K: Jo? A jak chcete tu inteligenci zjissstít?
(opět přiletí moucha)

M: No přece hrozzzně jednoduše! Takové zzzvíře musí něco důležitěho zzznát!

Os: Neotravuj tady a mazej pryč!

K: Jistě! Na tvý rady jsme určitě zvědaví!

L: To už nám pak může dávat rozumy kdejakej pišišvor!

P: Ale počkejte. Na tom něco je. Kdo má vědomosti, je určitě užitečnější než ten, kdo má jen sílu.

O: Vždyť to povídám.

Os: Ale jak chcete ty vědomosti zjistit?

M: Jednoduše. Stačí se zzzzeptat. Třeba - jaká je nejvyšší hora na světě?

O: Nejvyšší hora? (rozhlíží se) To je jasný. Asi támhleta, ne!

M: Kdepak. Je to Mount Everest a měří 8848 metrů.

S: Já teda vo žádným Erevestu nevím. A to vím vo všem, co se šustne...

K: Když jste teda tak chytrá, tak mi řekněte, proč je vás stále vidět na hnoji? Chachacha!
(všichni se smějí)

M: Protože je v něm teplo a dobře se v něm líhnou larvy.

P: To je pravda, na hnoji není špatně.

M: A víte třeba, kolik je 6x4?

Os: K čemu by mi to bylo?

M: Třeba k tomu, abyste zzzjistil, kolik nohou má šest oslů.

Os: Jo? A kolik?

M: Dvacet čtyři.

S: Ale to vám taky nemusíme věřit, že!

H: Jasssně. To ssse jí to vytahuje, když nikdo z násss neví, kolik to je.

O: Jak to že ne. Šest oslů má 24 noh. To ví každá opice.

Ž: Najednou! Umíte se jen opičit po jiných!

K: Samozřejmě! Nechá si nakukat kdejaký nesmysl!

L: Lišku, drahá moucho, jen tak nezblbnete.

M: A víte, jaké i se píše ve slově liška?

L: Tam se žádné i nepíše!

M: Tam se píše měkké i. Protože liška není ve vyjmenovaných slovech.

L: Já že nejsem ve vyjmenovaných slovech? Já jsem náhodou všude!

M: Tak jinak. Dám vám hádanku. Co je lehčí - kilo hlíny nebo kilo peří?
S: Chá! Něco tak triviálního! To ví kdejaká žížala, že kilo peří. Jak bych asi mohla lítat, kdybych místo něj měla hlínu! Chachá!
(všichni se smějí)
M: No vidíte. A to je špatně. Kilo hlíny váží úplně stejně jako kilo peří. Kilo je vždycky kilo.
S: To určitě! Mně to budete vykládat!
K: Raději se vraťte na hnůj, kam patříte! (smích)
(objeví se kapr a mluví)
Ž: I ten kapr ví, že je to nesmysl. Prej jste i pulcům pro smích.
M: Nesmysl? Tak dobře. Přesvědčím vás, že si nic nevymýšlím. Uděláme pokus, ano?
P: Pokus?
L: Na vás tu už není nikdo zvědavěj.
P: Jaký pokus?
M: Fyzzikální.
L: Cože? Fico?
O: Říkala fyzikální.
Os: A to je co?
O: No...to je...jak bych vám to...
M: To bych vám, jak vidím, těžko vysvětlila.
Ž: Protože se jen vytahujete a sama nic nevíte!
M: Já se vás jen zzeptám: Když se tady straka zzzvedne a zzzamíří nahoru ke slunci, bude jí čím dál větší teplo, nebo zima?
K: To je přece jasné, že teplo. To pochopí i osel.
Os: Nechte si to, jo!?
Ž: Něco těžšího byste neměla?
H: To ssse ví. Zzztrácíme tu akorát časss.
M: No vidíte. A jste zzzase vedle jak ta jedle. Strace totiž bude čím dál větší zzzima.
(všichni se smějí)
O: No to je fór! Vono asi na slunci mrzne, že jo!
P: No paní moucho, to snad nemyslíte vážně?
M: Myslím. A jestli bude straka souhlasit, provedeme pokus.
S: Pokus? No klidně, za tu legraci to stojí, ne?
M: Výborně. Je to jednoduché. Poletíte stále výš a výš, a až vám bude opravdu zima, vrátíte se zpátky na zem.
S: Prima! Sice normálně tak vysoko nelítám, ale klidně udělám výjimku. Alespoň se trošku zahřeju.
M: Myslíte? Jste připravená?
S: Já vždycky.
M: Tak fajn. Můžete vyrazit.
S: Tak já frčím! (směje se)
Ž: (volá za ní) Ať si nepřipálíte peří!
Os: No, to byste tu byla natotata!
O: A vraťte se brzy, ať tu dlouho nečekáme!
(zvířata hledí vzhůru)
K: (k lišce) No chápete tu mouchu? Takhle se zesměšnit!
L: Aspoň všichni pochopí, že kdybyste zvolili mě...
K: Vás? Nedejte se vysmát! Vždyť vypadáte jak nepovedený pes!
L: Ch! Podívejte se na sebe, vy...vy parodie na lva!
(liška se uraženě odvrátí od kočky)
Ž: Podívejte, jak je ta straka čím dál menší.
H: Pravda. Teď už spíš vypadá jako kolibřík.
Os: No jo. Nějak se scvrkává nebo co.
O: To asi hubne, jak furt mrská křídla.
P: Myslíte?
H: Anebo ssse sssesssychá tím teplem.
P: To spíš.
Os: Už je sotva vidět!
Ž: Už je mrňavá jak tadyhle moucha.
O: Vidím, vidím. Myslíte, že už tak zůstane?
Os: Vypadá to, že asi jo.
(vynoří se kapr)
O: Hele, kapr. Co zase povídá?
Ž: Že by se pak straka měla strčit do vody, že třeba nabobtná do původní velikosti.

M: Co to povídáte? Straka se přece nezmenšila, je jenom tak daleko.
Ž: Nepoučujte, jo? Snad vidíme, ne?
L: Hele, nezdá se vám, že mává křídly nějak pomaleji?
M: No jistě, protože nahoře je zzzima a tuhnou jí křídla.
L: No to určitě!
P: (k mouše) Proč pořád opakujete ty nesmysly? Vždyť z vás všichni mají dobrej den.
M: Nesmysly? To jsou fyzikální zzzákony.
P: Zákony?
M: Každých sto metrů klesá teplota vzduchu o půl stupně.
P: A co je to stupeň?
M: Jak bych vám to...zzzkrátka, slunce otepluje zem a od ní se teprve ohřívá vzduch. Takže čím dál od země, tím větší zima, rozumíte?
P: Nerozumím.
M: To nevádí. Uvidíte, až se straka vrátí.
O: Hele! Už se začíná zvětšovat!
Os: Že by začínala bobtnat?
H: Možná se moc nadýchla vzduchu a nafukuje se.
Ž: No jo, už je zase o kus větší!
L: Bacha! Vždyť vona padá jako kámen!
(ozve se křik straky, která záhy dopadne na osla)
Os: Ááááuuu! Co to má znamenat? Já teda unesu jako mezek, ale tohle?
S: P.p.promiňte, mně p.p.p.přestala f.f.f.fungovat k.k.k.křídla p.p.protože mi je s.s.s.strašná zizizima...
Všichni: Zima???

M: No neříkala jsem to?
P: No říkala! A odkud to všechno víte?
M: Odkud? Zzze školy. Tam je vždycky hezzzky teplo a něco k zzzakousnutí. Proto se každé ráno protáhnu škvírou v okně do třídy a poslouchám, co se děti učí.
L: V tom stejně bude nějaký podvod!
M: Žádný podvod. Stačí mít dobrou paměť a vybrat si to správné okno.
(zvířata mručí uznáním)
P: No to je neuvěřitelné!
Os: Teda... musí se uznat, že...že nás moucha doběhla.
O: Teda musí se uznat, že jsme si to zasloužili.
Ž: To je pravda.
H: Prostě je z nás nejvzdělanější, no.
K: Vzdělaná je, jen škoda, že nemá mou eleganci.
L: A mou mazanost.
P: Já si hlavně myslím, že uděláme nejlíp, když mouchu zvolíme naším králem. Kdo je pro?
(všechna zvířata postupně zvedají končetiny)
H: Já nemám čím hlasovat, ale jsem pro.
(připluje kapr)
Ž: Kapr říká, že je taky pro.
S: J.j.já s.s.sice m.m.mám č.čím hlasovat, ale n.n.nedokážu to.
(opice jí pomůže zvednout křídlo)
P: Je někdo proti? Nikdo, výborně. Dovolte mi tedy, paní moucho, abych vám první blahopřálo ke zvolení.
(podává ruku, další zvířata se připojují, opice jde dopředu, zatímco ostatní odcházejí)
O: A tak jsme si mouchu zvolili za nového krále. No co. (podrbe se) Ještě že to není blecha.

Bramboráková pohádka

(Honza - H, Tonda - T, 3 loupežníci - C,D,E, 3 jezinky - J1, J2, J3, trojhlavý drak - S1, S2, S3, kouzelný dědeček - D, „princezna“ - P, král - K)

(Na scéně se energicky objeví H, T jde pomaleji za ním)

- H: Tak sebou hod', táhneš se jak švestkový povidla!
T: A ty zase máš nějak moc energie. Měl bys jí šetřit, cesta k dračí sluji ještě bude dlouhá.
H: Šetřit? Che! Podívej, co síly ještě mám!
(vrhne s mečem na ukazatel u cesty)
A džžž, a tu máš a zásah!
T: Nech toho, stejně to držíš jako prase hrábě!
H: Nic na tom není, hele!
(rozcestník zničí)
Tak! Jakej jsem?
T: No to se ti teda povedlo!
H: Že jo!
T: Víš, co to bylo?
H: No přece trojhlavá saň. Trošku tréninku neuškodí.
T: To byl rozcestník.
H: A to je co?
T: Rozcestník ukazuje cestu.
H: No a?
T: Tak mi teď teda řekni, kudy se k drakovi dostaneme. Podívej.
(ukazuje mu „ulomené“ směrovky, H koktavě čte)
H: K dra-čí-mu pou...
T: To je d.
H: ...dou-pěti. K dračímu doupěti.
T: (bere druhou směrovku)
A tady?
H: Do lou-že...do-loupže...
T: Do loupežnické rokle! Tak kudy teď, co?
H: Kudy? Ch! Přece tudy!
(objeví se kouzelný dědeček)
D: (k Honzovi) Dobrý den, mládenče.
H: Brej.
D: Nebyl bys tak hodný a nedal mi svou čepici? Ta moje je už celá roztrhaná.
H: No tos uhod, nedal.
D: Cos říkal? Nějak už špatně slyším.
T: Vezměte si, dědečku, tu moji. Já se bez ní obejdu.
D: Děkuju ti, jsi moc hodný, hodnější než tvůj bratr.
T: Jak víte, že je to můj bratr?
D: Tak, kouknu a vidím. Má to napsáno na čele.
H: Jo? A co ještě tam mám napsaný?

D: No třeba to, že jsi nafoukaný...
H: Ch!
D: ...a lakomý.
H: No teda...!
D: A že bys chtěl půlku království.
H: Brácha, žes to vykecal?!
T: Ani jsem nemuk!
H: Nelži!
D: On nelže.
H: A vůbec, nemáme čas se tady s tebou vybavovat.
D: No dobrá. Jen ještě dám tady Toníkovi něco za tu čepici.
(vyndá bramborák)
H: Cože? Bramborák? No to ses teda moc nepředal!
D: (k Tondovi) Ten tě dovede ke štěstí.
H: To určitě! To by ještě musel mít nohy, hehehe!
T: Děkuju, dědečku, schovám si ho.
D: Schovej, schovej. A šťastnou cestu!
(K odchází)
H: Dědek jeden! Bramborák! A prej že já jsem lakomej! Ch! Jdeme!
(odbíhá)
T: Počkej! Slyšíš! Že já jsem radši nezůstal doma!

(přichází kouzelný dědeček, sundá si vousy)

D: Určitě jste poznali, že jsem...no? No přece kouzelný dědeček! Ale vás asi budou daleko víc zajímat ti dva, co? Ten pobrkaný nezbeda, co srší sebevědomím, je Honza. Kluk z vesnice. Ale jednoho dne se dozvěděl, že pan král zdejší říše učinil toto prohlášení:
K: Kdo vysvobodí princeznu a zbaví království draka, který ji drží ve svém doupěti, dostane půl království a k tomu princeznu za manželku.
D: Tak si Honza tedy řekl, že taková šance se už třeba nevyskytne, a rozhodl se jít na draka. Jeho bratr Tonda, to byl ten druhý, se mu to snažil vymluvit, ale když viděl, že to je marné, vydal se na cestu s ním, aby ho aspoň pohlídal. Ale jak vidíte, zatím se mu to moc nedaří.
(K odchází, na scénu přicházejí tři loupežníci)

L1: Já už mám hlad, že bych jed i hřebíky.
L2: Kde by se tu vzaly hřebíky? Budem rádi, když uštveme nějakýho cvrčka.
L3: No to se teda naperem! A vůbec - nechtěli byste se bavit vo něčem jiným?
L1: Chtěli, ale co mám dělat, když mi tak strašně kručí v břiše?
L3: Tak si třeba zazpívej a přijdeš na jiný myšlenky.
L1: No tak já to zkusím.
(Píseň loupežníků)

L1: Teda moc to nepomohlo.
L2: No jo. Prostě jsme si vybrali blbou živnost.
L3: Loupení je dobrá živnost, akorát je problém v tom, že tudy nikdo nechodí.

L1: A proč tudy nikdo nechodí?
L2: Protože jen hlupák by vlez do loupežnický rokle, to dá rozum.
L1: To jo. No tak proč nejdem loupit někam jinam?
L2: No jo, proč nejdem loupit někam jinam?
L3: Proč! Protože by nás pochytili a šoupli do vězení.
L1: Jenže sem zase živá noha nevkročí. To už snad raděj do vězení, kde aspoň dostanem najíst.
L3: No dovol! A kde je tvá loupežnická hrdost?
L2: Ticho! Neslyšeli jste?
L1: Co?
L2: Jako bych zaslech nějaký hlasy!
L3: No jo! To by moh bejt nějakaj pocestnej!
L1: A moh by mít nějakaj ranec!
L2: A v tom ranci by moh mít nějaký...
L123: JÍDLO!
L3: Schovejte se, a až písknu, jdem na něj!
(schovají se, přichází Honza)
Hrrr na něj! Koukej navalit jídlo, hošánku!

H: Teda představoval jsem si tě drobátko jinak.
L1: Komu tykáš, ty nádhero!
H: No tobě, přišel jsem tě zabít!
L1: Mě?
H: No jasně, tebe!
L2: Teď se kouk na mě! Tos myslel mě?
H: Když říkám tebe, myslím tebe!
L3: Teď ale juknul na mě, prevít! Takže mě, jo?
H: Heleď, s tebou je to jak u blbejch na půdě. Prostě tě zabiju a basta fidli.
(Loupežníci vytáhnou pistole)
L2: A seš si tím úplně jistej, bobánku?
H: (v úleku) To je nabitý?
A: Myslíš, že to nosíme jen tak pro parádu?
H: A odkdypak chodí saň ozbrojená?
L3: Nevím, odkdy chodí ozbrojená saň, ale my tři vodjakživa!
L1: A to párátko si schovej, ať si s tím nevypíchněš voko!
(Loupežníci se smějí, dobíhá T)
T: Ssssss! To jsou přece loupežníci!
L2: Tak koukej navalit to jídlo!
L3: Bude to?
H: Co budem dělat?
T: Chtěli jídlo, tak jim dej svůj tlumok.
H: Ale vždyť tam mám jen...
(T ho chytí za ústa, sundá mu ze zad tlumok)
T: Dobrou chuť!
L123: JÍDLO!!
T: Padáme!

H: (podívá se dolů) Kam?
(T ho vezme za ruku, H upustí meč a utíkají pryč)

L3: Utíkaj! Za nima!

H: Tak snad jsme je setřásli!

T: No doufejme.

H: Na mě si jen tak nepřijdou, já se jen tak neleknu!

T: Hele, Honzo, nebylo by lepší se vrátit domů?

H: Domů? Zase celý den dřít na poli? Tůdle!

(objeví se K)

D: Dobrý den, Honzíku.

H: Už zase ten dědek!

D: Nedal bys mi, chlapče, tu svou vestu? Ta má už je celá roztrhaná.

H: Hm. A copak za to? Zase bramborák?

D: Přesně tak.

H: Ani mě nehne! Tu vestu bys nezaplátil ani padesáti bramborákama!

T: Vezměte si, dědečku, tu moji. Mně je teplo i v košili.

H: Nic mu nedávej! Ten je horší než ty loupežníci!

(Tonda podá K vestu)

(k Tondovi) No tobě snad přiskočilo!

T: Určitě ji potřebuje víc než já.

D: Jsi vážně moc hodný. Tak tu máš ten bramborák. S tím prvním tě dovede ke štěstí.

H: Už se, dědo, opakuješ. A opakovaněj vtíp už není vtípem.

T: Děkuju, dědečku. Ten si taky schovám.

D: Jistě, schovej.

H: Ještě něco?

D: Ne. To je zatím všechno.

H: No tak si laskavě běž svou cestou a už nás nevtrovuj!

D: Ale jistě že půjdu, samozřejmě.

(K odejde)

H: Teda, kde v sobě bere tu drzost! No nic. Půjdem.

(objeví se tři jezinky)

J1: Ale kam bys chodil! Zůstaň tu s námi a neprohloupíš.

H: A vy jste kdo?

(píseň jezinek)

H: Tak vy jste královský dcery!

J2: Přesně tak

J3: Měl bys zájem?

H: Zájem? No přijde na to.

J1: A na co?

H: No..., co by k tomu ještě jako bylo. Já totiž například jdu vysvobodit naši princeznu a dostanu k tomu půl království.

J2: Jenom půl? Chm! To ke mně dostaneš celé.

J3: A ke mně truhlu diamantů.

J1: Tak pojd' blíž a vyber si.
T: Hele, Honzo, mně se to nějak nechce líbit.
H: Neruš porád!
T: Nejsou to náhodou jezinky?
H: Ale dej už pokoj!
(k jezinkám)
A která z vás je tedy nejbohatší?
J2: Všechny jsme stejně bohaté.
J3: Vybrat si můžeš podle toho, která se ti nejvíc líbí.
J1: Tak co třeba já.
J2: Anebo já.
J3: A co já?
H: No, hezký jste všechny, ale potřeboval bych se podívat líp. Je tu dost šero.
J1: No tak pojd' blíž!
J2: Pojd', neboj se!
J3: Pojd' sem k nám!
T: Bráško, neposlouchej je a pojd' odtud! Kdo jim jednou podá třeba jen prst, toho už nikdy světu nevydají!
H: Ále! Babský povídačky!
J1: Tak na co čekáš?
J2: Ty se snad nechceš stát princem!
J3: Ty nechceš mé bohatství?
H: Ale jasně že chci!
(jde k jezinkám, ty ho chytanou za ruce a začnou se šklebit)
J1: Tak už jsi náš!
J2: Už nám neutečeš!
J3: Sednuls nám na lep, princi!
H: Tondo!
T: No nazdar! Co teď? Moje teta říkávala, že jezinky prý nesnáší čenek! No ale kde ho teď... Počkat! Bramboráky!
(Vezme bramboráky a jde proti jezinkám, ty je ucítí, pustí Honzu a utečou.)
H: No tobě to trvalo! Mně na nich hned bylo něco nápadného!
T: Nevrátíme se vážně raděj domů?
H: Ani nápad! Loupežníky i jezinky jsme zmákli, zmáknem i draka. Jde se!
(chvíli jdou, pak se objeví K)

D: Dobrý den, Honzíku.
H: No to se mi snad zdá, ty seš tu zase?
D: Zase, hochu, zase. Jen jsem tě chtěl poprosit, jestli bys mi nedal svoje boty. Ty moje jsou už celé prošlapané.
H: No to si snad děláš blázny, ne?
D: To určitě ne.
H: Hele, vsad' se, že uhodnu, co mi za ně chceš dát. Že by bramborák?
D: Výborně, uhodls.
H: To si fakt myslíš, že ti dám boty za placku?
D: A copak vám právě dobře neposloužila?

H: Ch! Však já bych se jich zbavil i bez tvýho bramboráku!
D: No když myslíš.
T: Dědečku, vezměte si moje boty. Já jsem zvyklý chodit i bez nich. Vám budou víc potřeba.
D: Děkuju ti, Toníku. Už potřetí jsi prokázal, že jsi opravdu hodný chlapec. Tak tady máš svou odměnu a nezapomeň - s těmi dvěma tě (dvojhlasně se k němu přidá H) dovede ke štěstí.
H: Teda brácho, to už máš hotový jmění! (směje se)
T: Moc děkuju, stařečku, i tenhle si dobře schovám.
D: Správně. Však ty už si s nimi poradíš. Tak šťastnou cestu!
(K odchází)
H: Teda že seš dobrák, to jsem věděl, ale že seš takovej trouba a za pár placek mu nastrkáš pomalu všechno, co máš, to jsem teda netušil.
T: (rozhlíží se) Hele, myslím, že bysme se tu neměli dlouho zdržovat.
H: Proč?
T: Mám pocit, že takhle nějak by to mohlo vypadat... u dračí sluje.
H: No tak výborně! Počkám si tu, až drak vyleze, vytasím meč a...
(marně sahá po meči)
Kde mám meč?
T: Ten zůstal u loupežníků. Ale měli pravdu, ty by sis s ním tak akorát vypích voko.
H: Nevadí, ještě že mám...(zděšeně) tlumok! Ten tam taky zůstal!
T: A v něm lano na svázání draka.
(objeví se saň)
(Píseň saně)

S1: Á, večere dorazila!
S2: Škoda, že nejsou tři, líp by se nám to dělilo.
S3: To jo. Takhle je budem muset porcovat. Hele, kolik je dva děleno třema?
S1: (počítá) No tak to máme žádná celá...šest, šest, šest, šest, šest...
S3: A jak poznám žádná celá šest šest šest šest člověka?
S2: Co já vím. Mně matika nikdy moc nešla.
H: Tak to je konec! Kolem jen strmý stěny, odtud neutečem!
S3: (k S2) Hele, myslíš, že by se to dalo spočítat trojčlenkou?
S1: To nevím, na trojčlenku jsem chyběl.
S3: Jak jsi moh chybět, když já si pamatuju, že jsme ji brali.
S1: No tak jsem asi nedával pozor, no.
S2: (k H a T) Helejte, nepřijde náhodou ještě jeden? Líp byste se nám dělili.
H: No jasně, ještě jeden přijde, ale musíte počkat.
S1: Počkat? Je přesně dvanáct a to já obědvám.
S3: Nějaký zdržování nepřichází v úvahu!
S2: (k S1 a S3) Ale líp by se nám dělili.
S3: Jestli chceš, tak si čekej, ale já si svou porci dám hned. Jsou sice samá šlachy, ale co.
(drak se pohne k H a T)
H: Brácho, dělej něco!
T: A co bys, draku, řekl na tohle!
(vytáhne bramboráky)

S1: Teda! To to zavonělo!
S2: No jo! Kam se hrabou lidi.
S3: A co to je?
T: Bramborák. Ochutnej!
(Dá každému jeden bramborák)
S1: Mňam! Něco tak dobrýho jsem ještě nejed!
S2: Já taky ne!
S3: Úplně se to rozplývá na jazyku!
S1: To jo! A nemá to žádný kosti!
T: Když mi slíbíš, že už nebudeš jíst lidi, můžeš jich mít, kolik chceš!
S2: No že váháš, slibuju!
S3: Vono totiž jíst lidi není žádněj med.
S1: No. Víš, že jste trochu nahořklý?
S2: Hm. A taky nesnáším, když se ti sousto v hubě brání, nepříjemně to lechtá.
S3: To máš pravdu. A někdy to mele rukama kolem sebe. Tuhle jsem dostal ránu přímo do voka.
T: No tak vidíš. Tak jsme dohodnuti?
S1: Určitě! A víc za tu dobrotu chtít nebudeš?
T: No, budu. Postarej se o to, aby loupežníci a jezinky začali dělat nějakou slušnou práci, a máš o pravidelný přísun bramboráků postaráno.
S2: To nebude problém. A kdyby neposlouchali, tak je sežeru!
T: Nesežereš! Jedině na ně strašně zařveš, aby se lekli a dělali, co mají. Ukaž!
(Drak strašně zařve)
Výborně! To na ně bude platit!
H: A teď sem hlavně dej princeznu!
S2: Jen si ji vem. Stejně tu furt jen fňuká.
S1: A já si zatím půjdu v klidu dojíst ten bramborák.
(Drak odchází, T přivádí „princeznu“)
H: Á, tady je! Tak pojd'te, princezno, vydáme se k vám na hrad, abych dostal, co mi patří.
P: Jen ne tak zhurta, mladý pane. Pokud mě zrak neklame, draka zneškodnil tenhle mládenec. (ukáže na T)
H: To je brácha, von mi jen pomáhá, to je snad dovolený, ne?
P: To snad. Ale na tu půlku království stejně zapomeň.
H: A pročpak? To bych se na to teda podíval! Drak vyřízenej, princezna vysvobozená...
P: Já ale nejsem princezna.
H: Ne? A kdopak tedy?
P: Jsem jen obyčejná holka z vesnice.
T: A kde je tedy princezna?
P: Nikde. Žádná není.
H: Jak není?
P: Tak. To všechno vymyslel pan král. Chtěl se zbavit draka, ale zároveň nechtěl přijít o půlku království. A protože jsem princezně podobná, vybral si mě, přinutil převléknout se za ni a poslal k drakovi místo své dcery.
H: Ať je to jak chce, úkol jsem splnil a zbavil království draka. Ta půlka království mi patří!

P: Nepatří. Součástí podmínky přece bylo, že osvobodíš princeznu. Já ale princezna nejsem.

H: No to je ale podvod! Já si budu stěžovat!

P: Takže ani princeznu nedostaneš. Jedině, že bys chtěl mě.

H: No to bych to chyt! Holka z vesnice! Takovejch můžu mít na každým prstu deset, víš!
Ale já to takhle nenechám!
(H odchází)

T: Honzo, počkej!

P: Chtěla bych ti poděkovat. Už jsem se bála, že nikdo nakonec nepříjde.

T: To je v pořádku.

P: No to není. Čekals princeznu a zatím...

T: Já jsem radši, že nejsi princezna.

P: Jakto?

T: Já přece taky nejsem žádnéj princ. Jsem taky jen kluk ze vsi.

P: To je dobře. A jak ti říkají?

T: Já jsem Tonda. A ty?

P: Madla.

T: Tak pojď, dovedu tě domů, chceš?

P: Chci.

T: Ale kudy?

P: To nevím, ale s tebou se nebojím.
(„náhle“ se objeví rozcestník)

T: A hele, rozcestník! (čte) Na hrad a do Dolní Lhoty.

P: No tam bydlím! To mám štěstí!

T: Já teda určitě! Za to můžou ty bramboráky. Díky, dědečku!

P: S kým to mluvíš? Vždyť tady nikdo není.

T: Možná není, možná je. Tak pojď!
(odcházejí)